

Hồi 6

Lạc Dương Bái Kỳ Sư Diệt Thắng Ngô Cửu Tinh

- **N**gười dám mở mồm nói nhảm, ta sẽ làm cho người sống dở chết dở bây giờ. Hừ, nếu người không phục ta, thì hãy mời lão sói đầu Kim Đỉnh đến đây mà báo thù. Tết Đoan Ngọ này, Tà mỗ sẽ đợi chúng mi ở Hoàng Bích Sơn trang trên núi Trường Bạch.

Cánh Trường Tu nghe vậy tức giận vô cùng, lớn tiếng cười ồ ạt một hồi, vết thương trên mặt lại rỉ máu ướt đầm cả mặt tựa như một con quỷ dạ xoa, trông rất dễ sợ. lát sau y ngừng cười, đột nhiên quát lớn:

- Được, Tết Đoan Ngọ này Cánh mỗ thế nào cũng cùng gia sư lên núi Trường Bạch giải quyết cho xong mối thù này.

Nói xong, y cũng không thèm nhặt cây sáo ngọc lên, liền giở kinh công ra đi liền. Vân Nhạc nhìn theo lẩm bẩm:

- Chỉ mong việc này ta không tính sai.

Kinh Phương đột nhiên nổi giận, râu tóc dựng ngược, giận dữ nói:

- Vân Nhạc, cháu hành sự không suy nghĩ chút nào, con nhãi Nghê Uyển Lan nó thông minh, hiền thực và si mê cháu đến thế mà cháu lại làm cho nó đau lòng như vậy. Vả lại Trường Tu với cháu không có thâm thù đại oán chi. Chỉ vì tranh chấp tình yêu mà y trót đại mồm nhục mạ cháu vài câu. Thế mà, vì chuyện nhỏ nhặt đó, cháu đã kết đại thù. Không ngờ cháu là người hẹp lượng đến thế! Lão già này sẽ thấy cháu bước theo con đường của cha cháu mà không có thuốc gì cứu chữa được.

Vân Nhạc liếc nhìn Ái Phương Sóc, muốn nói điều gì, nhưng lại thôi, gượng cười mấy tiếng, rồi ngẩn mặt lên trời im lặng. Nhất Nguyên Cư Sĩ mỉm cười, đi tới gần và nói:

- Kinh huynh, chớ trách lầm Tà hiền diệt như vậy, việc này không giản dị như Kinh huynh tưởng đâu.

Nói xong, lão hiệp liền đem lời giải thích của Cung Môn Nhị Kiệt nói cho mọi người nghe.

Lúc này quần hùng mới hiểu rõ nguyên thủy Kinh Phương trở mắt kinh ngạc vô cùng và nói:

- Lão đầu sói Kim Đỉnh cũng tham dự việc bắn thú đó à? Thảo nào năm ngoái ta lên núi Nga Mi y cứ tránh mặt không dám gặp. Nguyên nhân cũng vì vậy.

- Nói đến đây, lão hiệp nhắm mắt giầy lát, rồi lại trợn to nhìn Vân Nhạc và tiếp:

- Hiền điệt hành sự không suy nghĩ chút nào. Chính ta đây cũng không thể dung thứ cho lão đầu sói Kim Đỉnh, nhưng cháu cứ việc lên núi Nga Mi kiếm y mà trả thù. Hà tất phải đối phó với đồ đệ của y là Cảnh Trường Tu làm gì.

Vân Nhạc liền đáp:

- Tiểu điệt ra tay đều có mục thước, chỉ vì y tự dẫn thân đến chỗ hiểm thì đâu có thể trách cứ nhau. Hơn nữa môn hạ của Kim Đỉnh ở núi Nga Mi ít nhất cũng trên trăm người. Nếu cháu muốn lên đó thể nào cũng phải giết hại rất nhiều, càng gây thêm nghiệp chướng, cho nên cháu mới cảnh giác tên Trường Tu để dụ Kim Đỉnh xuống núi mà kết liễu mối thù của cháu.

Ái Phương Sóc lớn tiếng cả cười đáp:

- Lời nói của cháu đều có lý hết.

Nói tới đây, lão hiệp bỗng ngẩng mặt ra nói tiếp:

- Còn việc lão đã nhận lời Lan cô nương thế nào lão cũng phải làm cho kỳ được. Bây giờ lão phải đi Yến Sơn tìm nàng, rồi cùng nàng lên núi Trường Bạch. Tiểu tử, nếu mi còn làm nàng đau lòng nữa thì lão già này sẽ không để yên cho mi đâu.

Đoạn lão anh hùng quay lại nói với Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn:

- Hai cậu bé kia rồi rảnh thì cùng đi với lão một phen.

Anh em Đông Phương Ngọc Côn nhận lời ngay, rồi đi tới trước Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Nay Tạ huynh, hễ bọn tiểu đệ tìm thấy Lan cô nương thì sẽ tới Trường Bạch Sơn đoàn tụ ngay, nghe?

Vân Nhạc có vẻ ngượng, mỉm cười, chấp tay chào và nói:

- Cảm phiền nhị vị.

Âi Phương Sóc cùng anh em Ngọc Côn từ biệt mọi người rồi lên đường đi ngay.

Hồ Cương vừa cười vừa nói:

- Lão với tiểu nữ còn phải đến chùa Thiếu Lâm ở Trung Sơn một phen để trả lại cuốn Vô Tướng Kim Cương Chân Kinh rồi sẽ đến Trường Bạch sau.

Nói xong lão hiệp đưa mắt nháy Tiểu Thiên một cái. Tiểu Thiên hiểu sự mỉm cười gật đầu. Vân Nhạc thấy vậy, đã đoán ra là việc gì rồi.

Cha con Hồ Cương thủng thẳng lên đường. Riêng Hồ Cốc Lan vẫn có vẻ bịn rịn, lòng không nở rời chàng, hai mắt cứ quay lại nhìn Vân Nhạc luôn. Nhưng, cha nàng đã kéo nàng đi, không để cho nàng tiếp tục ngó lại nhìn Vân Nhạc nữa. Thương Tử (tay cấp Khoái Tuấn, hơi thở thoi thóp, mỉm cười nói:

- Lôi lão nhị còn tức giận lão ăn mày họ Thương này nữa không?

Lôi Tiểu Thiên rất khô hài, cả cười rồi đáp lại:

- Ai bảo Lôi Tiểu Thiên làm em? Có bao giờ em mà dám giận đại ca? Đại ca cứ yên trí trở về Yến Kinh, thiết lập Hương Đường chỉnh đốn môn quy. Công việc xong xuôi, Lôi lão đệ sẽ đến kiếm đại ca.

Thương Tử đáp:

- Hay lắm! Còn tam đệ quyết định ra sao?

Vân Nhạc lên tiếng xen vào:

- Tiểu đệ cần phải lên Mục Trường ở Sát Bắc rồi mới lên núi Trường Bạch sau. Đại ca, chúng ta sẽ gặp sau.

Thương Tử gật đầu, rồi cùng Cái Môn Nhị Tú phi thân đi thẳng.

Lúc ấy Ái Già Lam, Thôi Triển chạy tới cảm ơn Vân Nhạc đã cứu anh em họ thoát chết. Vân Nhạc cả cười đáp:

- Thôi đại hiệp! Chúng ta tuy mới gặp nhau, nhưng đạo nghĩa chi dao, chút việc nhỏ mọn này hà tất cảm ơn làm gì.

Nói xong, chàng chỉ ba cái xác của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả mà tiếp:

- Tiểu đệ thiết nghĩ Thôi đại hiệp còn phải ở lại đây để thu xếp và chôn hộ mấy cái xác này! Còn những người bị điểm huyết kia, sáu tiếng đồng hồ sau sẽ cử động lại. Tuy nhiên phải ba tháng mới khôi phục công lực lại được. Tại hạ còn có việc cần, nên không thể ở đây

lâu, xin hẹn lúc trở về miền Nam tại hạ sẽ thuận đường đi Thái Sơn mà đến tận Bảo Trang yết kiến đại hiệp.

Thôi Triển vừa cười vừa đáp:

- Triển mỗi thế nào cũng ở nhà trong đợi chờ sự giá lâm đó.

Vân Nhạc và Tiểu Thiên vái chào Thôi Triển, từ biệt ra khỏi Tân Trang.

Vân Nhạc bỗng nói với Tiểu Thiên:

- Nhị ca đi Mục Trường ở trên Sát Bắc trước đã, tiểu đệ còn một công việc làm chưa xong, chờ khi nào hoàn tất đệ sẽ lên miền Bắc ngay.

Tiểu Thiên nháy mắt mấy cái rồi đáp:

- Được, Lôi lão nhị không sợ chú lừa rồi đâu. Nếu chú tới muộn, ta sẽ bảo hai cô em dâu phạt chú một phen.

Nói xong Lôi Tiểu Thiên giở khinh công thượng thừa đi thẳng. Thấy mọi người đi cả rồi, Vân Nhạc cũng lững thững lên đường.

Phía Bắc, thành Tế Nam có hai ngọn núi: Tước Sơn và Hoa Sơn. Hai ngọn núi đó nối tiếp nhau, trông y như một cái bờ đê dài. Đối diện có ngọn núi Thiên Phật ở thành Nam. Ba ngọn núi tựa như bao vây lấy thành Tế Nam và mỗi ngọn đều có nước suối chảy. Cho nên Tế Nam mới có tới bảy mươi hai suối thẳng cảnh. Trong số đó suối Điều Đột được kể là đẹp nhất.

Điều Đột toàn ở Nam Quan, cách cửa thành hơn dặm tục gọi Nga Anh Thủy. Nước rất trong ở nguồn phun ra cao hơn thước. Trên bờ suối có miếu thờ Nga Anh, nhưng vì đã quá lâu ngày nên đổ nát cả. Hôm đó, chưa tới giờ mùi, trong miếu Nga Anh có một tiểu đồng bước ra, trên đầu tóc kết hai cái đuôi sam, tay xách thùng đi đến suối lấy nước.

Tiểu đồng tuổi độ bảy tám, mặt trắng môi đỏ, trông thật đáng yêu. Chỉ tại quần áo của em hơi mỏng mảnh một chút và em chịu không nổi lạnh, nên run cầm cập.

Tên tiểu đồng đang lấy nước, thấy tiết trời giá lạnh quá, lẩm bẩm tự nói:

- Có lẽ ta còn phải đi một chuyến nữa, nhưng ta làm gì có đủ hơi sức. Mụ già mù ấy độc ác thật, phía sau miếu có nước sẵn mà không dùng, lại cứ bắt ta đi lấy nước chỗ này mãi...

Y đang nói bỗng phía sau có tiếng cười hỏi:

- Cậu bé có cần tôi giúp đỡ gì không?

Tiểu đồng giật mình quay lại thấy một thiếu niên rất anh tuấn, đang nhìn mình và nhếch mép cười.

Không hiểu tại sao tiểu đồng mới thấy người ấy đã có cảm tình ngay, liền hỏi:

- Đại thúc là ai, sao cháu không hề thấy Đại thúc tới đây bao giờ?

Thiếu niên nọ đáp:

- Ta họ Tạ. Thế còn em? Có phải em ở trong miếu Nga Anh trên núi không?

Tiểu đồng gật đầu đáp:

- Chính cháu ở trong miếu đó. Họ cháu là Lạc, tên là Dương, Tạ đại thúc cứ gọi Dương Nhi là được.

Thì ra thiếu niên đó là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc vừa rời khỏi Tân Trang đi tới miếu Nga Anh thì vừa gặp tiểu đồng đi lấy nước. Chàng thấy gân cốt của Lạc Dương rất kỳ lạ, động lòng thương mến, mới đi đến phía sau tiểu đồng để xem xét cử động của cậu ra sao? Chàng nghe Lạc Dương lẩm bẩm, liền nhìn kỹ rồi kinh dị nghĩ thầm:

- Không ngờ môn hạ của Hắc Y Huyền Nữ lại thu nạp được một nhân tài thượng thừa như thế này. Xem dáng điệu của tiểu đồng thì biết y chưa học được chút võ công nào. Ngọc quả lọt lằm vào tay người không biết giá trị của châu báu thật đáng tiếc. Nếu y là đồ đệ của ta thì chỉ trong mười năm y sẽ trở nên một kỳ tài trong võ lâm. Nếu cứ để y ở đây theo học võ công Miếu Lãnh, sau này thế nào y cũng trở thành một tên ma đầu.

Vân Nhạc ngấm nhìn Lạc Dương một hồi rồi lên tiếng hỏi tiếp:

- Dương Nhi, cháu ở đây bao lâu rồi? Cha mẹ cháu ở đâu?

Dương Nhi rơm rớm lệ, lắc đầu đáp:

- Cha mẹ cháu đã bị người ta giết cả rồi! Lúc ấy, suýt tí nữa bọn người đó cũng giết cháu luôn. May cháu được bà già mù trên miếu Nga Anh cứu thoát và đưa cháu đến đây, tính đã được một năm rồi.

Vân Nhạc ngấm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Vậy bọn giết cha mẹ cháu là ai? Có phải bọn chúng bị bà già mù giết cả rồi phải không?

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Cháu thấy kẻ thù giết cha mẹ cháu hình như cùng đảng với bà già mù kia. Lúc ấy, cháu hãi sợ quá, ngất đi. về sau, dần dần cháu thức tỉnh, nghe lão bà cãi nhau với kẻ thù

giết cha mẹ cháu rất lâu. Sau cùng cháu nghe kẻ thù nói: “Nếu bà thấy nó là người có tư chất thì thân nó làm môn đồ đi, nhưng chớ có tiết lộ bí mật. Bằng không lúc đó chớ có trách tôi là độc ác đấy.

Bà mù cười nhạt đáp:

- Có ai đại gì mà tiết lộ bí mật. Bạn đừng hiểu lầm lão bà này. Hơn nữa ta là môn hạ của Miêu Lãnh, chớ sợ người đâu.

Cháu lại nghe kẻ thù ha hả cười một hồi rồi

mới bỏ đi. Ngung cháu vẫn giả bộ mê man, sau đó lão bà cặp cháu đến đây.

Lúc này, Vân Nhạc mới biết cha mẹ của Lạc Dương vì kết thù với nhân vật giang hồ mà bị giết. Chàng mỉm cười hỏi tiếp:

- Chẳng hay lão đạo bà mù có tử tế với cháu không?

Lạc Dương trợn to đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Vân Nhạc một hồi rồi phát cười đáp:

- Cháu không dám giấu diếm đại thúc. Từ ngày tới đây đã được một năm trời rồi, Dương Nhi chưa hề nói chuyện bất cứ với ai. Và hình như lão đạo bà mù không thích cháu, nên quát mắng cháu luôn. Hơn nữa cháu nghĩ mục ta là kẻ thù giết cha mẹ cháu, nên cháu cũng không ưa mục ta. Huống hồ...

Lạc Dương đang cao hứng nói, bỗng thấy Vân Nhạc liếc mắt ra hiệu bảo im. Y ngược mắt nhìn lên, đã thấy đạo bà mù đang phi bộ xuống và đã tới lưng chừng núi. Y biến sắc mặt vội khẽ nói:

- Đại thúc đi mau đi. Cháu sẽ nói Đại hiệp là người qua đường hỏi thăm lối đi thôi.

Y nói vậy vì đã đoán ra Vân Nhạc là người võ lâm cao thủ, bằng không tại sao chàng đang đứng nói chuyện với y và lại biết phía sau đạo bà đang xuống núi? Y đã quyết đoán như vậy, trong lòng mới bớt sợ.

Nhưng lúc ấy lão đạo bà đã đến phía sau Vân Nhạc rồi nhìn y, lớn tiếng quát hỏi:

- Dương Nhi, ta sai mi xuống núi lấy nước, sao mi dám trái lệnh ta chuyện trò với ai thế?

Lạc Dương biến sắc, run cầm cập, ấp úng đáp:

- Đại... thúc này hỏi... đường lối. Dương Nhi trả lời... không biết...

Đạo bà quát lớn một tiếng:

- Bậy nào! Cái gì Đại thúc có mau trở về núi không?

Vân Nhạc từ từ quay lại, thấy một bà già mặc áo xám, đứng cách mình chừng ba thước, đầu tóc hoa râm. Mắt trái đã mù, trông rất hung ác, liền cười nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Thằng nhỏ này là gì của bà mà bà lại quát mắng nó như vậy?

Lão đạo bà thấy Vân Nhạc có vẻ anh dũng, cũng phải rùng mình nghĩ thầm:

- Ta tưởng y chỉ là một người qua đường tầm thường, không ngờ y lại là một tay nội gia tuyệt học. Cứ xem hai mắt của y cũng đủ biết y là một tay võ lâm cao thủ.

Nhưng mục ta vẫn tự phụ có võ học kinh người, vả lại trong miếu hiện đang có Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy mà võ lâm nghe tiếng đều phải kính sợ, nên mục ta mới tỏ vẻ xem thường Vân Nhạc, nên quát lớn:

- Việc nhà của lão bà, ai khiến mi dính đến? Bộ mi không muốn sống nữa phải không?

Mục ta vừa nói vừa giơ tay định nắm lấy tay Lạc Dương, ngờ đâu Vân Nhạc lại nhanh hơn mục. Tay mục ta mới đụng tới vạt áo của Lạc Dương, thì yếu huyết bên khuỷu tay đã bị Vân Nhạc điểm trúng. Mục ta kêu "hự" một tiếng, người đã lui ra xa hai trượng, mặt có vẻ kinh hãi vô cùng.

Vân Nhạc vẫn cười nhạt và nói:

- Xưa nay hễ thiếu gia thấy việc gì trái mắt thì ra tay liền mặc dù người là một bà già chột mắt. Ta hãy hỏi người kẻ giết cha Lạc Dương là ai, hãy nói mau?

Đạo bà mù nghe hỏi đột nhiên mặt biến sắc, nhảy xổ tới và ném ám khí như mưa hoa cùng một lúc tấn công Vân Nhạc.

Đạo bà tuy trọt mắt nhưng trí rất sáng suốt, lên nghe hỏi lời đó mục ta biết thiếu niên đứng trước mặt bà không phải là tay tầm thường. Nếu mình không hạ độc thủ ngay thì khó mà rút lui được.

Lão đạo bà liền giở Thâu Sơn Chưởng là môn tuyệt học Miêu Lãnh ném luôn mấy chục cái ám khí cùng một lúc.

Lão đạo bà nghĩ thầm:

- Thâu Sơn Chưởng của ta có thể khai sơn phá bia, lại thêm mấy chục mũi ám khí có cổ độc, thì thiếu niên trước mặt dù cho võ công tái thế cũng không sao tránh khỏi. Quý hồ y chỉ bị trúng một mũi là chết liền!

Lão đạo bà có biết đâu võ nghệ của y còn kém đối phương một mức.

Vân Nhạc mặt lạnh như tiền, nhún mình một cái rồi nhanh như chớp đâm bổ trong chưởng phong Thâu Sơn Chưởng. Lão đạo bà thấy mấy chục cái ám khí vừa phi tới mình đối phương lại đột nhiên bị văng ra tứ phía lòng kinh hãi vô cùng, đứng ngẩn người như gỗ. Vân Nhạc hai tay lẹ tợ gió, đã nắm chặt hai cổ tay đối thủ. Đạo bà mù cảm thấy đau đớn như bị dao cắt, thần trí mê man, hét lên một tiếng rất thê thảm rồi ngã phịch xuống đất.

Bỗng nghe từ trong miếu Nga Anh ở trên núi phát ra một tiếng rú rất thanh thót, tiếp theo đó một cái bóng đen đâm bổ xuống.

Vân Nhạc biết ngay là Hắc Y Huyền Nữ đã tới, liền giở Di Lạc Thần Công ra bao vây lấy toàn thân, đoạn giơ hai chưởng lên đợi chờ thế công của đối phương.

Quả nhiên Hắc Y Huyền Nữ nhảy xuống liền tung cương khí vừa cương vừa nhu, nhằm người chàng tấn công, tiếng kêu u u làm điếc tai, oai thế mạnh vô cùng, không khác gì bài sơn đảo hải. Dù Vân Nhạc võ công tuyệt thế nhưng trước sức tấn công ồ ạt đó chàng cũng kinh hãi thâm.

Chàng vội lùi lại một bước, một mặt đánh ra một chưởng Di Lạc Thần Công để đẩy lùi cương khí của đối phương, đồng thời chưởng kia cũng dùng một thế trong Di Lạc Thần Công tấn công Hắc Y Huyền Nữ.

Hắc Y Huyền Nữ đang ở trên không thấy cương lực của mình bị đối phương làm tan mát hết, lại cảm thấy một sức lực khác đánh tới, thì dù nàng có công lực tinh thâm, khí huyết cũng bị đảo ngược.

Nàng kinh hãi vô cùng, biết không thể nào đấu sức nổi với đối phương, liền nhảy ra ngoài xa năm sáu bước mới hạ chân xuống, người nhẹ như mảnh lá bay.

Chân vừa chạm đất nàng đã nhìn rõ đối phương lên đã nhận ra là ai rồi, bỗng nàng "ủa" một tiếng rồi mặt như hoa nở, từ từ tiến lên vừa cười vừa nói:

- Tưởng là ai, không ngờ lại là thiếu hiệp. Thiếu hiệp còn ngang tàng chi nữa? Chỉ hai ba tiếng đồng hồ nữa thôi, tất cả võ công của thiếu hiệp sẽ bị phế hết.

Vân Nhạc trợn ngược đôi mắt, lông mày cau lại, đáp:

- Vì vậy tôi mới tới đây đoạt cho kỳ được thuốc giải độc.

Hân Huyền Vy khúc khích cười trông thật nhu mì. Nàng vừa cười vừa trả lời:

- Sao thiếu hiệp lại tự tin như vậy? Nếu kẻ này không cho thì sao?

Lời nàng nói rất phải. Nếu nàng buông tay đi thẳng, có phải Vân Nhạc tới đây không sao kiếm thấy không?

Nhưng thật ra chàng đã dùng ba vị chân hỏa và dùng cách tảo công hóa huyết để đốt hết những con trùng độc trong máu. Nên chàng không hề sợ Hắc Y Huyền Nữ không đưa thuốc giải cho mình bèn mỉm cười rồi nói:

- Hân Huyền Vy đừng tự thị! Chính ngươi cũng đã trúng phải Mọc Mạch Thần Chỉ của thiếu gia, chỉ trong ba tháng là chân tay của ngươi sẽ bị liệt dần, võ công sẽ mất hết!

Quả nhiên Hắc Y Huyền Nữ nghe Vân Nhạc nói thế đã biến sắc, mắt lộ hung quang rồi quát lớn:

- Khi nào ta lại hoảng hốt với những lời nói lếu nói láo của mi!

Vân Nhạc thấy nàng bề ngoài tuy rất hung ác, nhưng nội tâm lại rất hãi sợ, thì biết kế công tâm của mình đã kiến hiệu. Chàng lại ung dung tiếp:

- Nếu ngươi không tin, cứ vận thử chân khí thông hành mười hai kinh xem! Theo ta biết, khi ngươi vận tới phế kinh hẳn sẽ thấy có trở ngại. Ngươi cứ thử đi thì biết lời nói ta không ngoa, và ta cũng không thềm nhân lúc ngươi vận khí mà đánh lên đầu.

Hân Huyền Vy kinh hãi vô cùng, không còn dám khinh lời nói của Vân Nhạc là ngoa nữa, liền cười nhạt đáp:

- Ta không hề sợ ngươi đánh lên đánh trộm đầu. Nếu ngươi hèn nhát thì những con độc trùng ở trong máu ngươi sẽ nổi dậy ngay. Dù ngươi có thuốc giải mà không được ta chỉ cho cách dùng, thuốc cũng không công hiệu.

Nói xong nàng ngồi xếp bàn tròn, vận chân khí thử xem. Trước hết, nàng giữ cương khí ra bảo lấy toàn thân, hễ đối phương đến gần độ năm thước là nàng phát hiện được liền, cho nên nàng không chút gì e dè.

Lúc ấy Lạc Dương lên tới cạnh Vân Nhạc khẽ hỏi:

- Đại thúc đã trúng phải trùng độc của mụ ta thật à?

Vân Nhạc vừa cười vừa vỗ vai y đáp:

- Dương Nhi, cháu cứ yên tâm và hãy tránh ra xa kẻo bị thương thì khổ.

Lạc Dương nghe lời chàng, ra ngoài xa hơn trượng, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào Hân Huyền Vy.

Những lời chàng vừa nói với Hân Huyền Vy không phải là giả dối mà là sự thật, vì chàng rất thạo khí huyết trong thân người và biết rằng 12 kinh lưu trú bộ vị ra sao. Lúc này đang là giờ mùi, ngày tân thì không huyết tất ở phế kinh, dù ai vận khí đến chỗ phế kinh

cũng cảm thấy hơi khó khăn. Nhưng Hắc Y Huyền Nữ không thông lẽ đó, nên mới bị chàng dọa nạt mà tưởng thật!

Vân Nhạc mỉm cười, hai ngón tay bên tay phải giấu trong tay áo, chàng ngấm ngấm vận hết công lực vào hai ngón tay ấy để chờ dịp bùng ra.

Chàng thấy Hắc Y Huyền Nữ đã vận chân khí đến huyết âm độ ở thận cung, hai ngón tay liền bùng ra một luồng gió vô hình bắn thẳng vào huyết u môn của đối phương.

Hàn Huyền Vy cảm thấy khí huyết vận đến phế kinh thì bị ngăn trở rồi nàng lại cảm thấy trước ngực hơi giá lạnh, khí huyết hình như va chạm phải một bức tường gang. Thân hình nàng tự dung bị bắn ra xa bốn thước. Nàng đứng dậy sắc mặt âm đạm, hai mắt hờn giận nói:

- Thôi thôi từ nay trở đi ta là Hàn Huyền Vy thề sẽ vĩnh viễn không xuống núi nữa... Và cũng không lộ mặt ra giang hồ làm gì.

Nói xong nàng lấy một cái lọ ngọc nhỏ, đi khắp kha khắp khểnh tới đưa cho Vân Nhạc và tiếp:

- Trong lọ này có 49 viên thuốc, ta để ở bên người cũng vô dụng, nay biểu cả cho các hạ. Đơn dược này không những giải được bách trùng và lại chữa được cả nội thương nữa, các hạ hãy giữ lấy mà lưu dùng để hành hiệp giang hồ.

Nói xong, hai mắt nàng cứ nhìn chòng chọc vào Vân Nhạc. Biết nàng ngượng mồm, không dám nhờ mình giải huyết cho, Vân Nhạc thấy nàng có lòng thành như vậy, liền mỉm cười đáp:

- Hàn Tiên Tử có lòng hướng thiện như vậy hẳn động tới trời, tại hạ cảm phục vô cùng.

Nói đoạn chàng giơ tay lên không điểm vào ngực nàng chín cái và tiếp:

- Môn Mực Mạch Thần Chỉ tại hạ chưa học tới mức cao siêu, nên dễ phát nan giải. Vừa rồi, tại hạ bùng trống không chín cái như vậy là đã giải được một nửa cho Tiên tử. Như thế về sau này Hàn Tiên tử không thể nào dùng sức quá độ được. Hễ dùng sức quá độ là tẩu hỏa nhập ma ngay. Để vài năm nữa, tại hạ thấu triệt hết môn giải huyết đó, tại hạ sẽ tới nơi này giải huyết giúp Tiên tử và xin chuộc tội lỗi này.

Hàn Huyền Vy gượng cười đáp:

- Tái ông thất mã, biết không phải là phúc, cuộc si mê trăm năm của lão thân, đến bây giờ mới tỉnh giấc mơ, on đức này thật khó báo đền muôn một.

Nói xong nàng khẽ cúi đầu chào, rồi từ từ quay người mình đi liền, nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất.

Vân Nhạc thấy Hắc Y Huyền Nữ đã biến mất, lẳng lặng nghĩ thầm:

- Ta còn chừa một huyết không điểm phòng nàng nuốt lời hứa. Điểm đó là Chưởng Môn huyết ở thận cung, hễ đến giờ Tí thì khí huyết nàng sẽ đảo ngược lúc ấy võ công sẽ mất hết, nhưng chỉ trong chốc lát thôi, qua mấy khắc đồng hồ thì khí huyết lại tuần hoàn như thường.

Trong lúc chàng suy nghĩ, Lạc Dương chạy tới trước mặt chàng, giơ tay chỉ đạo bà mù lớn tiếng nói:

- Thưa Tạ đại thúc, đạo bà mù sống lại kìa!

Vân Nhạc đưa mắt nhìn quả nhiên đạo bà mù đang duỗi chân tay, con mắt chột của mẹ ta nổi hung quang, chàng liền vừa cười vừa nói với Lạc Dương:

- Dương Nhi, cháu đừng sợ, đại thúc không định tâm cho mẹ ta chết đâu, bằng không cháu làm sao mà trả thù được cho cha mẹ cháu.

Nói xong chàng đến bên cạnh, đạo bà mù liền đứng dậy cười với giọng gian ác và nói:

- Người đừng mong hỏi được lão bà một lời nào. Mối thù này ngày nào ta chưa chết, lão bà nguyện thế nào cũng trả.

Nói xong lão bà định quay đi thì Vân Nhạc lớn tiếng quát:

- Khoan!

Đạo bà mù nghe tiếng quát của chàng ngăn người ra, kinh hãi vô cùng, lại nghe Vân Nhạc quát tiếp:

- Mi đừng tưởng nói mấy lời đó mà dọa nạt được ta đâu, nếu mi không muốn nói ra ai là kẻ thù giết cha mẹ Lạc Dương, thì mi sẽ bị tâm hỏa thiêu thân đưa khổ không sao tưởng tượng được.

Đạo bà cười nhạt đáp:

- Tánh lão bà xưa nay không chịu để ai đè nén cả, thà chết chứ không bao giờ chịu nhục. Lão bà thua người chỉ vì võ nghệ kém mà thôi.

Vân Nhạc nghe nói lại lớn tiếng cả cười tiếp:

- Lần đầu tiên thiếu gia mới gặp một người bướng bỉnh như mi, phục lắm phục lắm. Nhưng khẩu quyết vô bằng, nếu người chịu nổi được nửa tiếng đồng hồ thủ pháp tảo hồn của thiếu gia, thì thiếu gia không cần hỏi người nữa.

Nói xong chàng giơ cánh tay phải lên, nhanh như chớp điểm luôn mười một âm huyết của lão bà.

Lão bà mù không kịp đề phòng, chỉ thấy mười một huyết đạo lạnh buốt rồi có một luồng hơi khiến thân thể mềm nhũn, đang lan tràn khắp người. Chỉ trong giây lát mù ta thấy khắp thân thể tay chân không còn chút hơi sức, từ từ ngồi sụp xuống đất. Đạo bà mù cảm thấy bút rút vô cùng, chỉ mong có người nào dùng búa đập vào người mới thấy dễ chịu.

Mụ ta chịu đựng nửa tiếng đồng hồ để mong được thoát thân, nhưng cứ thấy mình mẩy tê tê buồn buồn khắp người và cảm thấy trong xương sống như có trăm ngàn mũi kim châm.

Rồi lại tựa như có hàng vạn con rắn cắn rứt trái tim hàng vạn con kiến bò khắp người, khiến bắp thịt và gân cốt của mù ta rung động, khó chịu không sao tưởng tượng được. Mụ ta muốn xé nát trái tim ra chết cho rảnh, nhưng chân tay không còn chút hơi sức thì làm sao thực hiện được.

Đạo bà mù mồ hôi lạnh toát như mưa, mặt nhợt nhạt rên rĩ luôn mồm sau cùng hét lớn một tiếng.

Vân Nhạc cười nhạt nói:

- Thủ pháp này của ta rất đặc biệt, dù người xương đồng da sắt cũng không chịu được. Như thế này vẫn còn chưa lợi hại đâu, nếu người không tin thì thử chịu đựng một chút nữa xem sao?

Đạo bà mù nghe nói càng sợ hãi đến mất hồn mất vía đôi mắt li ra, mồm kêu rú.

Vân Nhạc biết đối thủ muốn van lơn, nhưng không sao nói được, liền vừa cười vừa tiếp:

- Ta đã sớm biết người không sao chịu nổi, hà tất bướng bỉnh làm gì?

Nói xong chàng phi tay điểm luôn vào U môn huyết của đạo bà một cái. Lão bà mù liền thấy dễ chịu ngay. Nhưng chân tay vẫn còn mềm nhũn không sao dùng sức được, biết không sao cứng đầu cứng cổ nữa, liền kể hết chuyện cho Vân Nhạc và Lạc Dương nghe.

Thì ra cha của Lạc Dương là Lạc Văn Lân, năm xưa làm quan Tri phủ ở Phủ Tỵ Châu, tỉnh Tứ Xuyên, rất thanh liêm mẫn cán. Phủ Tỵ Châu là nơi giáp giới giữa người Hán với người Tiều, giặc cướp hoành hành, dân chúng ít khi được làm ăn yên ổn, ngày nào cũng giật chóc, cướp bóc, hãm hiếp... Thấy vậy Lạc Văn Lân liền mời hai vị bố đầu tới để bắt bọn giặc. Dù phải tốn nhiều tiền cũng mặc, miễn sao dân chúng làm ăn được yên ổn mà thôi.

Lúc ấy có một tên đại đạo ở Mân Giang, tên là Náo Hải Giao Đăng Long hoành hành trên sông Mân Giang. Y có rất nhiều thủ hạ, tội ác của y tích cao như núi, Lạc Văn Lân và hai bố đầu lập kế mãi mới bắt được y.

Vạn Đăng Long có rất nhiều tiền bạc, thủ hạ của y lại rất khôn ngoan, thấy y bị bắt chúng đem một món tiền lớn hối lộ quan tuần phủ Tứ Xuyên. Vì vậy quan Tuần Phủ mới mật lệnh cho Lạc Văn Lân phải tha Đăng Long.

Nhưng Lạc Văn Lân là người trung trực nên khi nào nghe theo lệnh đó. Chỉ vì vậy mà chàng mất chức, phải về quê. Hai tên bố đầu cũng theo chàng về tới Ngô Bình, rồi đi nơi khác làm nghề bảo tiêu chớ không muốn núp ở cửa quan nữa.

Từ khi Lạc Văn Lân chí sĩ về quê, quan Tri phủ kế nhậm mật lệnh của quan tuần phủ, giảm tử tội cho Đăng Long thành giam cầm chung thân.

Nhưng ba năm sau Vạn Đăng Long liền được tha trở về với sơn trại, lúc nào cũng mong muốn được trả thù cũ. Thủ hạ của y lúc ấy cũng tản mát hết. Trên sông Mân Giang đã có tên giặc khác hùng cứ, y chán nản và càng giận Lạc Văn Lân hơn nữa. Y từ Tứ Xuyên đến Sơn Đông tìm bạn cũ là Đạo bà mù giúp sức. Thoạt tiên y còn sợ hai tên bố đầu theo hầu Văn Lân nên mới nhờ Đạo bà mù giúp.

Ngờ đâu y tới nhà Văn Lân, lúc ấy Lạc Dương sợ quá nên chết giấc. Vạn Đăng Long định giết nốt Lạc Dương để trừ hậu hoạn, Đạo bà mù thấy Lạc Dương có tư chất hơn người muốn thu làm đồ đệ, nên cãi vã với Đăng Long một lúc khá lâu. Rốt cuộc Đăng Long đành nhượng bộ, ngưng dặn bà ta không được tiết lộ điều gì hết.

Sau Đạo bà mù điểm huyết cho Lạc Dương ngủ rồi mang về miếu Nga Anh, cứu tỉnh lại và nói rằng chính y đã cứu cậu ta còn tên giặc kia đã chạy mất. Lạc Dương rất thông minh, biết lời nói của đạo bà mù là giả dối, nhưng nếu cậu không tin theo và chống cự thì bị giết như cha mẹ. Nên bề ngoài cậu vâng vâng dạ dạ, nghe lời đạo bà mù một cách ngoan ngoãn vô cùng.

Đạo bà mù tánh rất đa nghi, đã có đôi lần dò hỏi Lạc Dương xem cậu có biết chuyện cha mẹ bị giết ở nhà không? Nhưng Lạc Dương cứ thoái thác rằng lúc cậu đã chết giấc, không còn biết gì hết. Đạo bà mù bán tín bán nghi không yên tâm, định chờ ba năm sau xem Lạc Dương có thành thực không rồi mới truyền thụ võ nghệ. Sau cùng Hắc Y Huyền Nữ tới núi Nga Anh, thấy Lạc Dương có thiên tư định đem về núi truyền thụ tuyệt học, để sau này làm rạng rỡ phái Miêu Lĩnh, nhưng đạo bà mù khuyên nàng hãy quan sát Lạc Dương nửa năm nữa đã. Lúc ấy đem cậu về Miêu Lĩnh cũng không muộn. Lạc Dương ở núi Nga Anh một

năm trời, không giờ phút nào là không bị lão Đạo bà giám thị. Nên Lạc Dương luôn luôn nơm nớp sợ hãi. Hôm nay, không hiểu tại sao mới thấy Vân Nhạc lòng cậu tín nhiệm vô cùng. Chỉ vì Hân Huyền Vy mãi chuyện trò với Đạo bà mù, Lạc Dương mới có dịp nói chuyện trò với Vân Nhạc, bằng không Vân Nhạc cũng không có dịp hỏi chuyện Lạc Dương, mà sau này trở thành thầy trò được. Luật quả báo, không sai chút nào.

Có ai ngờ Đạo bà mù, một người trông coi miếu Nga Anh, lại là trại chủ của một nhóm giặc ở Ni Sơn. Mụ ta phụ trách thám thính các hàng hóa của các tiểu cục bảo tiêu đi qua Tế Nam ra sao, rồi báo về sơn trại để cho người xuống cướp.

Những vụ giết người cướp của trong tỉnh Sơn Đông, quá nửa là do Đạo bà mù gây nên.

Vân Nhạc biết rõ tình thế liền quát hỏi:

- Bây giờ bọn Đằng Long ở đâu?

Lão bà mù lắc đầu đáp:

- Thật ra lão không được biết. Sau khi giết cả nhà Lạc Văn Lân rồi bỏ đi mất. Nhưng lão bà biết Vạn Đằng Long năm nay mới ngoài ba mươi. Không biết chừng y đã tìm danh sư học thêm, hay đã thay tên đổi họ ẩn núp một nơi nào đó, vì đã lâu ở giang hồ không ai nghe nói đến cái tên Vạn Đằng Long nữa.

Vân Nhạc nghe xong sa sầm nét mặt, khẽ phẩy một cái, năm ngón tay có kinh khí phát ra, nhằm mặt lão bà nọ đê tới. Chỉ nghe lão bà nọ kêu "hự" một tiếng rồi tắt thở.

Vân Nhạc quay lại thấy Lạc Dương đứng ngẩn người không nói năng gì.

Chàng nghĩ thầm:

- "Thằng nhỏ này cảnh ngộ cũng như ta, chi bằng ta mang nó về núi Trường Bạch chỉ dạy, để sau này nó trả mối thù đó."

Nghĩ đoạn chàng liền đem xác lão bà mù vút vào bụi cỏ lau. Đột nhiên Lạc Dương chạy đến trước mặt chàng quỳ xuống vái ba lạy vừa khóc vừa nói:

- Tạ Đại thúc, Dương Nhi muốn vái đại thúc làm sư phụ để được học võ công, sau này tìm kẻ thù mà báo oán cho cha mẹ chẳng hay đại thúc có thành toàn tâm nguyện của Dương Nhi không?

Vân Nhạc gật đầu, mỉm cười, Lạc Dương mừng rỡ vô cùng, liền đổi giọng và gọi chàng là sư phụ. Rồi cùng chàng đi về phía bắc.

Ở ngoại ô thành Đa Luân, tỉnh Sát Ha Nhi, trời mưa tuyết phất phới, gió Bắc thổi lạnh lùng. Lúc đó đang cuối giờ Thân, có lẽ vì trời quá rét nên người đi lại rất vắng, cả chim chóc cũng đều ẩn trú hết.

Bỗng đằng xa có tiếng vó ngựa vọng lại, lát sau mới thấy hai người, một lớn một nhỏ đang cỡi hai con ngựa phi nước đại trên đường cái quan.

Người lớn bỗng lên tiếng nói:

- Dương nhi, hôm nay trời rất đẹp, nếu trời mưa tuyết to thêm tí nữa thì khó đi lắm. Thành Đa Luân cách đây chừng bốn mươi dặm, đi độ hai tiếng đồng hồ thì sẽ tới. Con đói chưa, hãy lấy lương khô ra ăn rồi đi tiếp cũng không muộn.

Dương nhi lắc đầu đáp:

- Thưa sư phụ con chưa thấy đói. Chúng ta đến thành Đa Luân ăn luôn cũng không muộn.

Vân Nhạc gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Được lắm!

Thế rồi hai người thúc ngựa đi liền. Đột nhiên Lạc Dương kinh hãi la lớn một tiếng, thân mình bắn tung ra phía trái. Vân Nhạc thấy vậy kinh hãi vô cùng, liền quát to:

- Dương nhi, con chớ nên sợ.

Chàng vừa nói dứt, nhảy khỏi lưng ngựa tới chỗ Lạc Dương ngã, giơ tay đỡ đỡ. Khi đứng yên, chàng đưa mắt nhìn xung quanh, thì hai con ngựa đã chạy xa rồi. Chàng ngẩn người giây lát. Lúc này tuyết đã phủ khắp mọi nơi, không sao phân biệt được Đông, Tây, Nam, Bắc. Nếu ai đi lầm đường không bị đói, cũng bị rét mà chết. Cho nên chàng lo ngại là thế.

Lạc Dương ôm chặt lấy Vân Nhạc, ngẩng mặt lên nhìn thấy sư phụ ngẩn người ra liền hỏi:

- Sư phụ, ngựa đã chạy mất rồi, có lo cũng vô ích. Cũng may từ đây đến thành Đa Luân không xa lắm. Thầy trò ta đi bộ vậy. Dương nhi còn đủ sức đi đến đó được.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Trẻ con có khác. Con tưởng đi dễ như thế à? Lúc chúng ta mua hai con ngựa này, tên bán ngựa có nói, hai con ngựa này rất thục đường đi Đa Luân và còn cam đoan rằng trong nửa ngày thế nào cũng không có gió bão. Vì thế sư phụ mới dám lên đường. Ngờ đâu tiết trời lại thay đổi thế này. Ta cũng không thể trách được tên bán ngựa. Nhưng bây giờ trời đất

mênh mông, làm sao tìm phương hướng mà đi? Lát nữa mưa tuyết càng to lại càng khó đi hơn nữa, làm sao ta không lo ngại.

Lạc Dương lẳng lặng không nói năng gì, nghĩ thầm:

- "Nếu không vì hai tay tê tái mà ta buông ra để nghỉ ngơi thì đâu đến nỗi bị gió mạnh thổi rời lưng ngựa, để liền lụy đến sự phụ mất ngựa như thế này".

Y càng nghĩ càng đau lòng, quả nhiên lúc ấy gió thổi càng mạnh. Mưa tuyết càng lúc càng lớn. Đến nỗi hai người đứng cũng không vững nữa.

Đột nhiên Vân Nhạc nên tiếng:

- Dương nhi, chúng ta cứ tiếp tục đi, dù phương hướng có sai cũng còn hơn đứng mãi ở đây.

Chàng chợt thấy Lạc Dương lạnh run, liền nói:

- Dương nhi, con hãy ngồi xếp bằng tròn theo Quy Nguyên Thổ Nạp tọa công mà hôm nọ sư phụ đã dạy cho, vận khí một lúc rồi hãy đi.

Lạc Dương nghe lời Vân Nhạc, ngồi xuống vận khí hành công. Quả nhiên lát sau y nghe trong người nóng hổi.

Vân Nhạc thấy Lạc Dương tiến bộ rất nhanh, gật đầu khen thầm và nghĩ:

- "Thằng nhỏ này gân cốt và tư chất đều thượng thặng. Với công lực của ta giúp đỡ cho y thành công rất chóng. Nhưng ta không muốn nó thành công một cách dễ dàng quá rồi sinh ra hiểu thắng, kiêu ngạo thì khôn. Ta cứ tuần tự nhi tiến để cho nó từ từ thành công thì hơn. Lúc ta ở núi Bảo Hoa, vẫn nghe ân sư dạy như vậy. Nay ta dạy đồ đệ nên theo phương pháp của ân sư thì hơn..."

Chàng nghĩ tới đó, thấy Lạc Dương hết rét, liền kéo đồ đệ dậy. Cả hai bước đi liền. Hai thầy trò không phân biệt phương hướng, cứ đi mãi. Đi được nửa tiếng đồng hồ bỗng nghe phía xa có tiếng ngựa hí vọng tới. Vân Nhạc phấn khởi vô cùng liền quát to:

- Dương nhi có người đi tới, chúng ta có thể hỏi đường và không sợ bị lạc lối nữa.

Tiếng ngựa hí càng gần, Vân Nhạc thấy một bóng đen xông tới. Chàng nhanh mắt thấy một đại hán áo đen nằm phục trên lưng ngựa, vai chảy máu rất nhiều, hình như bị thương rất nặng. Cũng liền khi ấy chàng đột nhiên nghe nhiều tiếng quát tháo, thì ra có mấy người đang phóng ngựa rượt theo, tay múa đao kiếm, nhắm đại hán áo đen mà chém lia lịa.

Đại hán áo đen đó nằm yên trên lưng ngựa chỉ có nước chờ chết. Vân Nhạc thấy đại hán đó sắp bị khí giới của mấy người nọ hạ sát, liền quát lớn một tiếng rồi tay mặt phóng nhanh một chưởng, còn tay trái thì nắm ghế cương ngựa của đại hán đó. Khí giới của bọn người kia bị chưởng của chàng đánh bay tung lên trời, ngựa của bọn chúng đều kinh hoảng, nhảy và lồng lộn như chúng.

Vân Nhạc nhìn kỹ bốn người nọ, thấy chúng đang vội vàng dùng cương lại. Nhân lúc ấy, chàng liền bảo Lạc Dương dắt con ngựa đen, còn chàng giữ thế đề phòng bị bốn tên nọ tấn công bất ngờ. Vì chưa rõ ai phải ai trái, chàng không tiện ra tay vội.

Bốn người kia vừa ghì được cương đứng yên, thì một người trong bọn họ quát lớn:

- Ngài dám ra tay giúp đỡ tên tù phạm tại đào ư? Chắc ngài cũng là đồng lõa với tên thủ phạm này. Nếu biết điều ngài tránh sang bên, chúng ta sẽ tha thứ tội vô ư cho.

Vân Nhạc lớn tiếng cả cười, đáp lại:

- Các người bảo rằng đuổi bắt tù phạm tại đào sao các người lại định dùng khí giới chém giết một tội nhân bị thương như thế? Chẳng hay vì sao trong cơn mưa tuyết các người lại đuổi bắt giết người như vậy, có mau nói rõ không? Bằng không đừng trách chưởng ta vô tình nhé!

Người nọ cười nhạt mấy tiếng rồi tiếp:

- Mi muốn chết sao mà dám trêu vào mấy vị quan lớn này vậy?

Đoạn y tung mình rời khỏi lưng ngựa, phi lên cao. Hai người nhảy theo. Vân Nhạc nghe phía trên đầu có gió, biết ba người đang nhảy tới tấn công mình. Chàng chỉ cười nhạt một tiếng, ung dung như thường. Rồi chờ sáu bàn tay của địch tấn công tới gần mới đột nhiên nhảy lên cao, đoạn nhanh như chớp, gỡ Hiên Viên Thập Bát Giải nhắm mấy cánh tay của địch trật lộn.

Chỉ nghe ba tiếng kêu thảm thốc là ba người nọ đã bị gãy hết xương tay, thân mình rơi xuống tuyết.

Người còn ngồi trên ngựa thấy vậy, kinh hãi vội quay đầu ngựa định đào tẩu, ngờ đầu y đã nhanh mà Vân Nhạc càng nhanh hơn. Chàng đã giơ năm ngón tay thộp luôn cổ tên nọ. Tên đó quá đau không kịp kêu la đã chết giắc. Chàng liền vút tên đó xuống đất, rồi đi tới gần đại hán áo đen, sờ tay vào ngực xem người còn sống không? Chàng thấy trái tim nhảy rất yếu nếu không chữa ngay thì y chết liền. Chàng ẵm người nọ xuống ngựa, cho uống một viên Trường Xuân Đơn rồi dùng chưởng dí chặt vào gang bàn tay của đại hán đó, sử dụng Bồ Đề

Bối Diệp Thần Công để cứu thương cho người. lát sau, đại hán áo đen đã hồi tỉnh, biết Vân Nhạc cứu mình liền chấp tay vái chào cảm ơn.

- Được đại hiệp cứu cho, ơn đức này không biết lấy gì báo đền cho xứng. Tại hạ hiện phải đi Kinh Thành ngay, mong đại hiệp thứ lỗi.

Nói xong chàng tung mình nhảy lên mình ngựa, định đi ngay. Vân Nhạc quát hỏi:

- Có phải là Diệp võ sư không? Mục Trường Sát Bắc đã xảy ra việc gì thế?

Diệp Thăng ngăn người hỏi:

- Đại hiệp là ai, có thể cho tại hạ biết rõ quý tánh được không?

Vân Nhạc liền cởi mũ ra để người nọ thấy rõ mặt mình. Diệp Thăng mừng rỡ vô cùng:

- Tạ đại hiệp đây à? Hôm qua Lôi đại hiệp đột phá vòng vây, mới tới được Mục Trường nhưng bị thương rất nặng và có nói thiếu hiệp sắp tới, không ngờ thiếu hiệp đến nhanh như vậy. Tại hạ thừa lệnh Ngô trường chủ xông ra khỏi vòng vây định tới Bắc Kinh để mời Thương Thần Cái nghĩ cách ngăn cản Đa Luân tướng quân đừng đem quân đến vây Mục Trường. Mời thiếu hiệp tới Mục Trường ngay, tại hạ còn phải đi vào Kinh tức khắc.

Vân Nhạc xua tay ngăn lại:

- Diệp võ sư khỏi phải vào Kinh, tại hạ sẽ có kế lui binh được. Tuy tại hạ chưa biết rõ tình hình của Mục Trường ra sao nhưng cũng có thể đoán được đại khái.

Nói xong, chàng chỉ bốn cái xác nằm dưới đất và hỏi:

- Bọn chúng là ai thế?

Diệp Thăng nhìn bốn tên nọ, hậm hực đáp:

- Bọn chúng là phỉ đồ của Bốc Gia Bảo.

Vân Nhạc kinh ngạc vô cùng:

- Xưa nay Bốc Anh chơi rất thân với Trường chủ, tại sao bỗng nhiên y lại trở mặt như vậy? À, tại hạ hiểu rồi, có lẽ vì Từ Triệu Thâm mà nên. Năm trước tại hạ có khuyên Trịnh Phó Trường Chủ phải đề phòng tên đó, vì tại hạ thấy y gian hiểm vô cùng.

Diệp Thăng lắc đầu đáp:

- Tôi cũng biết tên Triệu Thâm là tiểu nhân, chỉ vì y là con nuôi của Trường Chủ nên không tiện nói ra thôi. Còn việc Đa Luân tướng quân vì sao đem quân vây Mục Trường chỉ có mấy người biết rõ. Chớ tôi cũng không hiểu vì sao.

Vân Nhạc vỗ vai Diệp Thăng nói:

- Diệp võ sư quả thật là một vị hảo hán, dám hy sinh tánh mạng giúp người, thật là hiếm có.

Nói tới đây chỉ Lạc Dương tiếp:

- Thằng nhỏ này tên Lạc Dương, là đồ đệ mới thu nhận của tại hạ. Lạc Dương, con mau đến chào Diệp đại thúc đi.

Lạc Dương vội tiến tới vái chào. Diệp Thăng mừng rỡ vô cùng. Vân Nhạc giải huyệt cho tên giặc sau cùng và quát hỏi:

- Tại sao các ngươi lại đuổi theo chém giết Diệp võ sư? Có phải do Bốc Anh sai khiến không?

Tên giặc đó biết muốn bưng bình cũng vô ích, liền đáp:

- Nguyên nhân chỉ vì Bảo chủ của chúng tôi muốn chiếm Mục Trường Sát Bắc, còn việc khác thì tiểu nhân không biết gì cả. Bọn tôi đuổi giết Diệp võ sư cũng là theo lệnh trên.

Vân Nhạc quát hỏi thêm:

- Tại sao Đa Luân tướng quân lại đem quân bao vây Mục Trường?

- o O o -